

Drugi hrvatski iseljenički kongres; Šibenik, 1-3. srpnja 2016

Migracije, imigracije, emigracije i izbjeglice: u susret novoj hrvatskoj paradigmi

Prof. Dr. Sc. Tomislav Sunić

(www.tomsunic.com)

Uz velike valove neeuropskih migranata u Europi mijenja se pojam hrvatskog iseljeničtva, kao i pojam „migracija“, „emigracija“ i „imigracija“. Problematika hrvatskog iseljeničtva, u svjetlu dubinskih etničkih i demografskih promjena u cijeloj Europi i Americi, dobiva danas drugačije značenje. Mogući povratak hrvatskih iseljenika u Hrvatsku potrebno je stoga promatrati u svjetlu novih etno-demografskih promjena u cijeloj Europi i Americi.

Izdaleka je lijepo govoriti o toleranciji i o multietničkim integracijama. Docirati, na primjer, iz hrvatskog iseljeničtva, o čarima višetetničkog suživota, ne predstavlja rizik, ali pruža čistu savjest. U Hrvatskoj, nažalost, malo ima stručnjaka koji otvoreno govore o mogućim opasnostima i mogućim konfliktima u mogućoj Hrvatskoj sa mogućim velikim brojem neeuropskih migranata. Višetetnička stvarnost, koliko god zvuči romantično u teoriji, u praksi nije baš bajna, što zapadna Europa i Amerika dnevno i dramatično isprobavaju. Dolaskom nekoliko tisuća ne-Europejaca u moguće prihvatne centre u Šibenik—teško da će hrvatski turizam moći normalno funkcionirati – a što hrvatski turistički radnici u podsvijesti dobro znaju. Na nedavna štura priopćenja u engleskom tisku o silovanju stotine engleske djece od strane pakistanskih useljenika u gradu Rotherhamu, u Velikoj Britaniji, prethodile su godine službene samocenzure i medijskog tajca. „Politička korektnost primorala je vlasti da šute i da zanemare zviždače“^[i], kao što to piše američki neokonzervativni *National Review*. Izbjegavanje medijskog prozivanja etničkog, nacionalnog i rasnog podrijetla stranih kriminalaca postalo je gotovo medijsko, zakonsko i policijsko pravilo u cijeloj Europskoj uniji.

Možda je stoga najbolje citirati službene izvore budući da oni neizravno bolje govore o kaosu tzv. višetetničkog suživota. Glavni čelnik njemačke policije, Jörg Ziercke i njegov šef, ministar unutarnji poslova Savezne Republike Njemačke, Thomas de Mazière, rekli su nedavno stvari koje prosječni Nijemac desetljećima zna napamet, ali ne smije javno kazati: „Većinom skupina organiziranog kriminala, koje djeluju u Njemačkoj, rukovode strani državljani“^[ii]. Da je tome uzrok njemačka kaotična migracijska politika nitko ne

želi u javnosti priznati. „Brojke su poražavajuće. Imigranti su dva put češće bez posla, dobivaju dva puta više državnu pomoć, i nadasve dva put češće se bave kriminalom nego usporedna godišta građana njemačkog podrijetla. Masa imigranata mrzi njemačko društvo upravo zato jer je to društvo prema njima širokogrudno”^[iii], pisao je prije par godina prorežimski liberal-konzervativni dnevnik *Die Welt*. Nije teško dokučiti psihologiju stranih kriminalaca, bilo da su oni podrijetlom sa Balkana, Turske, ili Afrike. U svojim bivšim domovinama emigranti bi za slična nedjela krivično i kazneno odgovarali, uz moguće visoke kazne zatvora. Teško je stoga zamisliti da će oni tražiti azil kod svojih bliskih vjerskih i etničkih zemljaka u bogatoj Saudijskoj Arabiji, Kuvajtu ili Omanu. U Njemačkoj, kao i ostalima članicama Europske unije, koja dan danas pati od nacističkog-fašističkog-kolonijalnog kompleksa manje vrijednosti, brojni balkanski, levantinski i afrički migranti, pred sudcem istražiteljem za počinjeno kazneno djelo, sebe često brane da su „žrtve rasne i etničke netrpeljivosti“.

U Njemačkoj, na primjer, službeno ima cca 8 milijuna stranaca, dočim cca 17 milijuna njemačkih građana ima strano podrijetlo. No ne smije se zaboraviti da broj neeuropskih kriminalaca u Njemačkoj ima dvojno državljanstvo. To se najbolje vidi u njemačkim zatvorima u kojima ima više od polovice zatvorenika neeuropskog podrijetla. Slična je situacija sa neeuropskim počiniteljima kaznenih djela u Austriji. „Svaki drugi zatvorenik je ne- Austrijanac“, kao što piše liberalni dnevnik *Die Presse*^[iv]. U Francuskoj je situacija sa migrantima u nekim detaljima još dramatičnija, budući da je do nedavno Francuska bila kolonijalna sila. Nitko ne zna točan broj neeuropskih migranata, s obzirom da veliki dio njih ima francuske putovnice, te se stoga u policijskim statistikama vode kao „građani francuske nacionalnosti“. Francuski je parlament (Nacionalna skupština), nedavno zakonom ukinuo riječ „rasa“, jer po riječima socijalističkih zastupnika „riječ ‘rasa’, je „bezvezni“ pojam koji je služio kao temelj najgorim ideologijama i koja nema mjesto u pravnom poretku“^[v].

Slično bivšem jugo-komunističkom pravosuđu policija jezika i policija misli također je aktivna u Francuskoj i u Njemačkoj. Ona kontrolira intelektualna, akademska i nekonformistička kretanja, kao i svaku kritičnu izreku prema neeuropskim došljacima od strane domaćeg autohtonog stanovništva. Nedavno je najveći književni događaj u Francuskoj bila promocija knjiga *Le suicide français* (Samoubojstvo Francuske), autora Erica Zemmoura, francuskog književnika židovskog podrijetla. U knjizi autor govori o islamizaciji Francuske i multikulturnoj katastrofi koja prijete Europi. Za svoje izjave Zemmour je morao platiti kaznu od 5.000 eura, jer je u jednoj radio emisiji rekao kako „bande stranaca džepare, siluju i krađu.“ „Ne kažem ja da su svi Crnci i Arapi delikventi“, kaže dalje Zemmour. Ja samo kažem da se njih mora više kontrolirati jer među njima ima više kriminala“^[vi].

Tamno lice hrvatskog iseljništva; iluzija o „vani“

I statistike o migrantima i emigrantima na tržištu rada puno govore. Broj autohtonih Nijemaca bez posla penje se na cca 2,7 milijuna ljudi; u susjednoj Austriji na pola milijuna. U Francuskoj ima danas cca 6 milijuna nezaposlenih, od čega samo pariška regija broji cca 3 milijuna nezaposlenih. U Španjolskoj, koja je zajedno sa Njemačkom nedavno otvorila svoje tržište rade za Hrvate, ima cca 6 milijuna nezaposlenih. Po nemilosrdnoj logici liberalno-kapitalističkog „outsourcinga“ (ili prevedeno na pučki hrvatski jezik: „ukidanjem domaćih radnih mjesta i korištenje jeftinije neeuropske radne snage od strane domaćih privatnih poslodavaca), masovni priliv neobrazovanih migranata iz Azije i Afrike dodatno će uticati na pad mjesečnih dohodaka autohtonih radnika, kao što je to već godinama slučaj u Americi. Povremene izjave malog broja Hrvata u iseljništvu u hrvatskim medijima kako su se „vani snašli“, treba uzeti zato sa dozom opreza. Od nekoliko stotina tisuća Hrvata, koji su se u posljednjih dvadesetak godina iselili na Zapad, malen broj njih su postali „Modrići“, „Višnjići“, ili „Mandžukići“. I broj mladih nezaposlenih Nijemaca sa završenim fakultetom prilično je visok i kreće se na cca 200 tisuća ljudi, i još većim brojem fakultetski obrazovanih mladih Nijemaca koji rade na minimalnom dohotku [vii]. Postoji odnedavno u Hrvatskoj uvjerenje, pogotovo u liječničkim krugovima, kako Njemačka vapi za puno liječnika. No kao što piše 2013. njemački *Ärzte-Zeitung* (Liječničke novine), i na temelju analiza njemačkog Instituta za ekonomiju (IW), „neće u Njemačkoj biti nedostatka liječnika u narednih 15 godina.“ To je mit lobističkih krugova [viii]. Dapače, krajem 1998. Njemačka je imala suvišak od 31.000 liječnika, dočim je pola njemačkih liječnika otišla raditi u inozemstvo [ix]. Prema službenim statistikama, Njemačka je 2014. imala 481 tisuća liječnika, „odnosno 2,3 % više nego prethodne godine“ [x].

O kvaliteti svoga života — a ne uvijek o svojoj kupovnoj moći — stotine tisuća novih hrvatskih iseljenika nerado voli govoriti. Nije isključeno, pod uvjetom da Hrvatska zadrži svoju etničku homogenost, da će se u narednim godinama veliki broj hrvatskih iseljenika početi vraćati u Hrvatsku — kako je to bilo i zamišljeno 1991. godine. Razlozi što većina nove generacije iseljenih Hrvata nerado govore o svom novom životu „vani“, psihološke su naravi. Teško je njima iz mitskog Zapada uvjeriti kolege u domovini: „Čuj stari, nisam postao bogataš; živim teško“. Treba pitati mlade Hrvatice u Beču, na primjer u bečkom okrugu Margareten, što misle kada šalju djecu u vrtiće u kojem su većina djece muslimani i ne-Europljani. Bečki okruzi Ottakring ili Leopoldstadt, sa svojih 30 % neaustrijskog stanovništva, više sličje danas na alžirsku kazbu ili turski bazar, nego na barokni srednjoeuropski grad Beč.

Dolaskom neeuropskih migranata i relativno jeftinije i neobrazovane radne snage u Hrvatsku, i shodno odlukama EU Komisije, nije isključeno da će se hrvatska politička klasa morati suočiti sa valovima neeuropskih useljenika i neumoljivom logikom liberalnog kapitalizma. Hrvatska politička klasa vjekovima je bila bolji sluga od svojih

stranih gospodara, bilo da gospodar sjedi u Vatikanu, Beogradu ili u Bruxellesu. Također, prije lažnog zgražanja nad pojavama rasizma u Americi ili Europi — dakako nemilih događaja-- potrebno je prvo analizirati uzroke međurasne i međuetničke mržnje. Bivša komunistička, umjetna i višetnička tvorevina Jugoslavija uvijek može poslužiti kao primjer neuspjelog i opasnog višetničkog eksperimenta.

Pred vjerojatnim masovnim dolaskom azijskih i afričkih migranata u Hrvatsku, hrvatska politička klasa zgraža se nad pomisli o gradnji graničnih zidova prema Bosni i prema Srbiji. U najmanju ruku kao da su se u povijesti zidovi gradili iz avanturističkoga hira. Stoljećima je Hrvatska slovila kao *Antemurale Christianitatis*. I Hadrijanov zid u Velikoj Britaniji i višekilometarski Kineski zid, nisu bili građeni iz turističkih pobuda, nego da se zaštiti domaće stanovništvo od dolazaka barbara. Konačno i veleborne vile čelnika hrvatske političke klase, bilo u Istri, bilo na Braču, bilo na Hvaru, omeđene su glomaznim zidovima, a ne mostovima prijateljstva. Nije za isključiti da je kojim slučajem Hrvatska imala Dunavski zid na granici sa Srbijom, vjerojatno se ubojstva nad Hrvatima u Vukovaru i Ovčari 1991. ne bi nikada dogodila. Ured Predsjednice Hrvatske i njene svite na Pantovčaku u Zagrebu omeđen je također kilometarskim žicama nad kojima bdiju kamere i do zuba naoružani policajci. Neeuropski imigranti, čiji su percepcije, kultura, a konačno i inteligencija drugačiji od Europljana [xi], a čije su radne navike često upitne, nemaju osjećaj povijesne krivnje ili paničnog straha da ih netko proglasi „rasistima,“ „fašistima,“ „ustašama“ ili „ekstremistima“. Oni često uživaju moralnu potporu Vatikana i njenog čelnika Pape Franje. Papine floskule u korist neeuropskih imigranata imaju danas veći moralni i domet nego svi zakoni i sve višerasne „multikulturalne“ fraze lijevo-liberalnih medija. Papini kardinali u Americi također javno podstiču na ilegalni dolazak južnoameričkih imigranata u SAD, u nadi da će na taj način najbolje proširiti svoje katoličko stado. Anacionalne homilije američkih kardinala Timothyja Dolana iz New Yorka ili Francisa Georgea iz Chicaga više slične na riječi bivših jugoslavenskih kultur-boljševika nego na „Očenaš“ onozemaljskog života. Riječi američkog kardinala Georgea „kako se moraju zaustaviti deportacije (imigranata), jer deportacija uništava obitelj“ [xii], više slične na sentimentalne prodike transrodnih zagovornika u Zagrebu nego na riječi jednog visokog svećenika zaduženog za život vječni. Hibridni svijet bez granica, bez naroda, bez povijesnih korijena, bez imena i bez nacionalne svijesti, konačno je danas ujedinio krupni kapital, Katoličku crkvu i tzv. antifašiste. Hrvatskom kapitalističkom tajkunu svejedno je da li mu je kupac Srbin, Hrvat ili neeuropski migrant; njemu je svetinja bezgranični protok robe i financijski profit. Bivši komunisti i njihovi moderni izdanci, tzv. antifašisti, mrze svaku državu jer im svaka država i nacija predstavlja simbol ustaštva i fašizma. Sa svoje strane, kršćanski kler, uz najbolju volju, ne može biti zagovornik zidova i granica, budući da im je njihov učitelj, konvertit Sv. Pavle, davno govorio u svojoj Poslanici Galaćanima (3, 28): “Nema više Židova niti Grka; nema više roba ni slobodnjaka; nema više muškoga ni ženskoga: svi ste jedno u Isusu Kristu .“

Hrvatska „bajna, bijela enklava“?

Zasad, ekonomski skromna, ako već ne i siromašna Hrvatska nije mamac za afro-azijatsko-levantinske migrante, upravo iz razloga što su njihove oči uprte na azilantske stanove u Švedskoj ili na širokogrudna financijska davanja zvana „Hartz IV“, koje im pruža njemačka vlada i njeni porezni obveznici. Neslužbeno, Hrvatska ima prednost o kojoj europski i američki političari i njihovi mediji ne vole u javnosti govoriti, upravo iz razloga da ih se ne proglasi „rasistima“. No potajice, većina hrvatskih javnih radnika i političara, barem sezonski-paušalno-turistički, sanjari zajedno sa svojim obiteljima o hrvatskoj oazi „bijelog mira i spokoja“. Kod razdraganih stranih diplomata u Hrvatskoj, dakako uz privatnu kapljicu vina na skrivenoj terasi na splitskom Peristilu, ili u polutama kafića nasuprot Sv. Vlaha u Dubrovniku, Hrvatska neslužbeno slovi kao „bajna bijela enklava u srcu Europe.“

Zakonske odredbe u EU ili u SAD-u omogućuju danas afro-arapskim-azijatskim imigrantima pravne lagodnosti u kojima oni u svojim bivšim zemljama nisu mogli sanjati. Relativno su blage kazne u zemljama Europske unije i Amerike za političara, bankara ili glumca optuženog za pedofiliju, šverc droge, ili bankarske prijevare, kao što je nedavno bio slučaj sa bankarskom korporacijom *Goldman Sachs* ili *Lehman Brothers* u Americi. Bankarski špekulant dobit će 3 do 5 godina zatvora, no uz dobrog pravnika možda ga mediji proglase seksualnim herojem, a ne kriminalcem, kao što je to nedavno bio slučaj sa bivšim čelnikom Međunarodnog monetarnog fonda, Dominiqueom Straussom- Kahnom. No ako neki nadobudan hrvatski političar dobije medijsku etiketu „rasist“, ili „ustaša“, onda to znači siguran poljubac smrti u njegovoj karijeri. Takve drakonske kazne već su odavno na zakonskoj snazi za heretike u Francuskoj i Njemačkoj [xiii].

Sa svojih 50 milijuna neeuropskog stanovništva u Europi Pariz i München prestali su biti gradovi iz filmova Jean Gabina ili Line Venture. Kriminal i banditizam dobili su u Europi drugu boju lica. Vidljivo je to u Americi, u kojoj je broj bijelog stanovništva u zadnjih četrdeset godina pao na 65 posto, tj. na cca 200 milijuna, od ukupno 320 milijuna ukupnog američkog stanovništva. Takozvani američki san odavno je prešao u američku moru. U polumrtvom i bankrotiranom gradu Detroitu, nekoć prijestolnici američke teške industrije, broj stanovnika se u zadnjih dvadesetak godina preplovio. Od 2 milijuna stanovnika grad se sveo danas na milijun ljudi, i to isključivo na Afroamerikance i na Hispanoamerikance. Preostali Bijelci iz Detroita, ili barem oni koji si to mogu priuštiti, dali su odavno petama vjetar u pravcu još donekle homogenih bijelih saveznih američkih država Oregona i Washingtona. Južnije, u Kaliforniji, u famoznom Los Angelesu, nalazi se mjesto zvano Hollywood, o kojem masa mladih Hrvata u Hrvatskoj filmski sanjari kako će i oni jednog dana postati Šerbedžije i Višnjici. No

nešto niže, nešto južnije od velike zračne luke, u pravcu nekad hrvatskog ribarskog iseljeničkog naselja — a danas meksikaniziranog San Pedra—, nalazi se naselje Compton u kojem žive isključivo Afroamerikanci. Bijeli Amerikanac nema u Comptonu bilo što tražiti. U Comptonu, upravo kao i u stotinama drugih afroameričkih i hispanoameričkih gradskih dijelova diljem Amerike, vrijede druga pravila života i smrti.

Nakon Drugog svjetskog rata, a pogotovu nakon sloma Sovjetskog saveza, Hrvatska, upravo kao Amerika i Europska unija, gradi svoj politički identitet dobrim djelom na povijesnom kajanju. No statistike govore drugačije. Pitanje je kako se „druga strana kaje“. I riječ „rasa“ danas je omrzuta u svim europskima i američkim institucijama i pravosuđu, te ona pomalo izlazi iz političkog govora, osim dakako kada je riječ o poslovičnim negativcima, tj. „bijelim rasistima“. Masovnim dolaskom neeuropskih migranata u Hrvatsku, hrvatska politička klasa otvara vrata neviđenim međurasnim i višenacionalnim sukobima, i to povijesnih razmjera. Hrvatska politička klasa nije puno naučila iz pogubnog i lažnog „bratstva i jedinstva“ naroda bivše Jugoslavije...

**

Bilješke:

- [i] Dennis Prager, „ 1.400 English Girls Raped by Multiculturalism,“ *National Review* (9. rujna 2014)
- [ii] Bundesministerium des Inneren BRD (Ministarstvo unutrašnjih poslova SR Njemačke), „Sicherheit- Kriminalitätsbekämpfung“ (Izjava za tisak; 1. listopada, 2014).
- [iii] Mariam Lau, „Mädchenfußball entscheidet nicht über Integration“, *Die Welt* (10. lipnja 2009).
- [iv] Michael Laczynski, „Jeder zweite Häftling ist kein Österreicher“, *Die Presse* (11. veljače, 2015).
- [v] *Le Monde* i AFP (16. svibnja, 2013), „L'Assemblée nationale supprime le mot “race” de la législation“.
- [vi] *Le Monde* i AFP (26. lipnja, 2015), „5. 000 euros d’amende requis contre Eric Zemmour pour ses propos sur « les bandes » d’étrangers“.
- [vii] *Der Spiegel*, „Hunderttausende Akademiker arbeiten zu Niedriglöhnen“ (19. siječnja, 2014).
- [viii] *Deutsche Gesundheits-Nachrichten*, „Ärztmangel ist ein Mythos der Lobbyisten“ (4. listopada 2013).
- [ix] *Deutsches Ärzteblatt*, „Ärztliche Arbeitslosigkeit: Vom Fremdwort zum Langzeitproblem“ (1998).
- [x] Bundesärztekammer (Savezna liječnička komora) „Gesamtzahl der Ärzte; Ärztstatistik“ (2014).
- [xi] Richard Lynn, *Race Differences in Intelligence* (Washington Summit Publishers, 2006), na stranici 14., po svojim mjerenjima IQ (kvocijenta inteligencije) označuje Hrvate, kao i narode na Balkanu, sa prosječnim IQ 90—što je 10 posto manje od srednje- i zapadnoeuropskih naroda čiji je prosjek (IQ) 100. „ To je izazvano miješanjem europskih i turskih gena.“ Lynn je dobro upoznat sa jugo-komunističkim genocidom nad Hrvatima nakon Bleiburga i negativnom socio-biološkim selekcijom u Hrvatskoj. U novom mjerenu kvocijenta inteligencije (IQ) kod studenta prigodom školskih uspjeha, načinjenih u 107 država, Lynn, zajedno sa Prof. G. Meisenbergom, u akademskog časopisu *Intelligence (Elsevier)* br. 38 (2010), str. 357, „National IQs calculated

and validated for 108 nations“, daje nove rezultate o prosječnom hrvatskom kvocijentu inteligencije: oni iznosi IQ 99– isto kao kod Nijemaca, Austrijanaca, Mađara, itd.

[xii] Robert Klein Engler, “Illegal Immigration and the Catholic Addiction to the Democratic Party,” *American Thinker* (14. veljače 2014).

[xiii] U Francuskoj, zakonska odredba iz krivičnog zakona, br. 90-615, od 13. srpnja 1990.g., poznata pod nazivom „Fabius –Gayssot“ . U Njemačkoj, paragraf 130, stavka br. 3. od 1994 i 2015, iz krivičnog zakona, pod naslovom „Volksverhetzung“.